

Câu chuyện
Mùa Xuân

Năm thứ

Chuyện kể về những chiến binh K máu kiên cường

Hà Nội, tháng 02/2024
(Lưu hành nội bộ)

MỤC LỤC

- 01 **Lời mở đầu**
- 02 **K Máu và vô vàn điều trân quý!**
Câu chuyện về chị Nguyễn Thu Phương
- 05 **Chàng giám đốc 9X và 17 năm chung sống với ung thư**
Câu chuyện về anh Đào Xuân Quý
- 08 **“Cầu thủ nhí” và đam mê trái bóng tròn**
Câu chuyện về cháu Nguyễn Sơn Tùng
- 10 **Muốn được đi làm, đầu tiên là phải sống!**
Câu chuyện về anh Phạm Văn Hồng
- 12 **Bảo vệ đồ án tốt nghiệp khi đang điều trị ung thư**
Câu chuyện về anh Nguyễn Văn Đoàn
- 14 **Từ “vực sâu thăm thẳm” đến sự tỉnh thức và biết ơn cuộc đời**
Chia sẻ của chị Lê Thị Phượng Nhi
- 16 **Ung thư giúp ta thêm mạnh mẽ**
Chia sẻ của anh Dương Huy Hoàng
- 18 **“Còn sống là còn niềm tin, còn cơ hội thì còn chiến đấu”**
Câu chuyện về anh Chu Sơn Chung
- 21 **“Mình đã quên cảm giác là người có bệnh!”**
Chia sẻ của chị Diệu Phương
- 22 **15 năm vượt qua số phận**
Câu chuyện về anh Phạm Văn Thuận

Lời mở đầu

Các bạn thân mến!

Trong gần 30 năm gắn bó với công tác điều trị tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, niềm hạnh phúc của tôi là người bệnh khỏe mạnh ra viện và khỏi bệnh. Đó là những khoảnh khắc chúng tôi không bao giờ quên. May mắn là chúng tôi ngày càng được chứng kiến nhiều khoảnh khắc như vậy.

Với những tiến bộ trong điều trị, hiện nay, khá nhiều người bệnh ung thư có thể khỏi bệnh hoặc điều trị ổn định và sống lâu dài với chất lượng cuộc sống được cải thiện.

Trong hành trình ấy, tôi thực sự khâm phục và cảm động trước nghị lực, tinh thần lạc quan của những trái tim can đảm trước ung thư. Với nhiều người bệnh của Viện, ung thư không còn là nỗi sợ hãi mà là một bước ngoặt giúp mỗi chiến binh trở nên mạnh mẽ hơn, bình thản hơn trước rất nhiều chông gai, thử thách. Ví thế, họ càng thêm trân trọng từng ngày được sống và đem nỗ lực phi thường để làm được những điều mà ngay cả những người bình thường cũng khó thực hiện được.

Vượt lên tất cả, mỗi người bệnh đã tạo nên mùa xuân tươi đẹp của chính mình. Tôi mong rằng ấn phẩm Câu chuyện mùa xuân với những trang viết về hành trình đầy hy vọng của người bệnh sẽ tiếp tục lan tỏa niềm tin yêu cuộc sống và truyền thêm sức mạnh tinh thần cho tất cả chúng ta.

Kính chúc Quý vị và các bạn một năm mới bình an, hạnh phúc và luôn có mùa xuân ấm áp ở trong tim!

PGS.TS. Nguyễn Hà Thanh
Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

K MÁU

và vô vàn điều trân quý!

Một người sẽ ra sao nếu liên tiếp mắc phải 2 bệnh ung thư? Người ấy sẽ tuyệt vọng, yếu đuối lắm phải không? Nhưng bạn sẽ không nhận thấy cảm xúc bi quan ấy ở chị Nguyễn Thu Phương - người phụ nữ đã từng đối mặt với cả bệnh K máu và K cổ tử cung. Chị vẫn an nhiên, đầy năng lượng và say mê với hoạt động thiện nguyện dành cho người bệnh. Đi qua 2 cuộc chiến, chị cảm thấy mình may mắn bởi đã có thêm vô vàn điều trân quý.

"Minh quý trọng từng ngày, từng giờ hiện hữu và thêm yêu cuộc sống này!"

Năm 2019, bệnh ung thư máu đã đến với chị Nguyễn Thu Phương, khiến cuộc sống bình yên của chị hoàn toàn thay đổi:

"Bỗng 1 ngày, cả thế giới (gia đình, người thân, bạn bè...) yêu thương mình nhiều hơn. Cả bầu trời cơn áo gạo tiền không cần đến sự quan tâm của mình nữa.

Và cuộc đời bắt đầu như một bộ phim Hàn Quốc vẫn xem, rồi mình thủ luôn vai chính. Nhanh như 1 cơn lốc nhưng dài hơn 36 năm cuộc đời.

Một cuộc chiến không ngắn, không đơn giản, không tiết kiệm... Đó là khoảng thời gian dài hơn 36 năm mình đã đi qua, phức tạp hơn mọi thất bại mình từng trải.

Và mình, chính mình Nguyễn Thu Phương đã trở thành 1 chiến binh của căn bệnh ung thư máu (Lơ xê mi cấp dòng tuỷ thể M2)".

Đến ngày hôm nay, chị vẫn nhớ rất rõ mình đã trải qua 6 tháng với 5 đợt truyền hóa chất, 13 lần làm xét nghiệm tuỷ. Trong chị còn vẹn nguyên ký ức về những đêm thật dài hết sốt run cầm cập lại nóng ran như hòn than; những cơn

đau như vỡ tung đầu, đốt cháy lồng ngực khi từng dòng hoá chất từ từ thấm vào da thịt; những lần mạnh mẽ bước vào phòng chọc tuỷ rồi bước ra chân không đi nổi dép.

Ngay cả trong lúc ấy, chị vẫn lạc quan rằng: *"Mỗi sớm được lấy máu xét nghiệm là thấy mình vẫn có thêm một ngày mới để mỉm cười, mỗi lần được vào viện là may mắn vẫn bên cạnh mình..."*

Chị Nguyễn Thu Phương bên các điều dưỡng của Khoa Điều trị hóa chất

Sau 6 tháng, ngày hạnh phúc nhất đã đến khi chị nhận được "tin thắng trận" từ bác sĩ. Nước mắt chị đã rơi trong niềm xúc động, biết ơn vì đã luôn có tình yêu thương của người thân và bè bạn; sự đồng hành của tập thể bác sỹ, điều dưỡng tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương; sự đồng cảm của người bệnh và cả những người chưa từng quen biết.

Trở về bên gia đình, chị cảm giác mình lại được như một đứa trẻ: chập chững những bước đi đầu tiên; chỉ cần ăn được, ngủ ngon là cả nhà đều vui.

Khi bình yên đang ở bên gia đình chị được 4 năm thì bất ngờ, chị lại phải đối diện với bệnh K cổ tử cung.

Lần này chị bình tĩnh hơn rất nhiều. Thay vì than trách ông trời: *Sao lại thử thách mình nhiều đến vậy? Sao mình lại bị đến 2 bệnh ung thư?*; chị đã nghĩ: *"Có đoạn đường nào khắc nghiệt hơn cuộc chiến với K máu mà mình đã trải qua? Nếu mình đã có thể vượt qua những tháng vật lộn với hoá chất thì sao lại không thể băng băng bước qua ca phẫu thuật tử cung chứ?"*

Chị biết ơn số phận vì đã phát hiện bệnh kịp thời để được điều trị sớm và đến bây giờ, sức khoẻ của chị đã ổn định.

Khi bắt đầu điều trị, con gái nhỏ của chị chuẩn bị vào lớp 1 và chị đã không thể đưa con gái đến trường vào ngày đầu tiên đi học. Chị cũng đã lỡ hẹn với rất nhiều dự định và nhiều cuộc đoàn viên, tụ họp.

Nhưng sau bao thử thách, chị vẫn cảm thấy mình MAY MẮN:

"Vi kết thân với chữ K, lại là K máu nên mình đã có THÊM được vô vàn điều trân quý:

Thêm quá nhiều ân tình khi trong mình không đơn thuần chảy một dòng máu!

Thêm sẽ chia từ người thân, bạn bè, người hiến máu tình nguyện và cả những người chưa từng quen biết!

Thêm yêu thương được nhận lại và cho đi!

Thêm quý trọng từng giờ, từng ngày hiện hữu

... và trên tất cả: Thêm yêu cuộc sống này!!!

Sau gần 5 năm, mình lại được chăm sóc gia đình, được làm việc mình thích, được thực hiện những điều còn dang dở.

Đặc biệt mỗi lần được đến "Ngôi nhà Huyết học" dù là đi khám định kỳ hay đến thăm các bạn nhỏ tại Khoa Bệnh máu trẻ em... là thấy được SỐNG thực sự.

Mình chỉ muốn gửi 1 lời cảm ơn chân thành nhất tới cuộc đời và thêm chút nhắn nhủ với những người đã, đang chiến đấu với bệnh K, hãy luôn lạc quan và tin yêu bởi đó là sức mạnh vô hình giúp chúng ta chiến thắng bệnh tật.

Cầu mong cho tất cả những chiến binh K đủ sức khỏe, sự quyết tâm và trái tim luôn dạt dào để thêm thật nhiều năm tròn yêu thương hơn nữa!!!"

Chị Nguyễn Thu Phương vẫn say mê với hoạt động thiện nguyện, đem đến niềm vui cho người bệnh bởi với chị: "Thứ bạn trao đi chính là thứ bạn nhận được"

CHÀNG GIÁM ĐỐC 9X

với hơn 17 năm sống chung với ung thư

Gặp anh Đào Xuân Quý - chàng giám đốc 9x năng động, tự tin và đầy khát vọng, chắc hẳn ai cũng sẽ bất ngờ khi biết rằng: anh đã có 17 năm sống chung với bệnh ung thư hạch. Từ khi mới 15 tuổi đã phải khoác áo bệnh nhân, đến nay anh Quý đã vượt qua hơn 30 đợt điều trị hoá chất, 4 lần tái phát và cả những lần nguy kịch. Nhưng ở bất cứ đâu, dù là trong phòng bệnh, trên lớp học hay trong công việc, anh luôn dốc hết sức mình, không bao giờ lùi bước để khởi nghiệp thành công.

Hành trình chinh phục ước mơ khởi nghiệp

Trong hành trình 17 năm ấy, dấu mốc quan trọng nhất với anh Đào Xuân Quý là ca ghép tế bào gốc tự thân* vào năm 2009. Điều đặc biệt hơn, đó là một trong những ca ghép đầu tiên với bệnh U lympho tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương.

Khi ấy, Quý đã trải qua 2 năm điều trị kéo dài từ 2007 - 2009 với rất nhiều khó khăn. Thời gian đầu, Quý không đáp ứng với phác đồ điều trị và không lui bệnh sau 6 đợt truyền hóa chất. Đã có lần anh tưởng như không qua khỏi vì bị vỡ động mạch chủ và mất rất nhiều máu. Các y bác sĩ của Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương gần như “lao vào cấp cứu” để giành lại cậu học trò từ tay tử thần.

Việc được ghép tế bào gốc tự thân đã mở ra hy vọng cho Quý: “Ca ghép có ý nghĩa rất lớn với em, giúp em lui bệnh trong khoảng thời gian đủ dài để cân bằng lại tinh thần, cuộc sống và có niềm tin rằng bệnh ung thư không quá đáng sợ đến như thế”.

* Ghép tế bào gốc tự thân: là hình thức ghép trong đó khối tế bào gốc tạo máu của người bệnh được thu gom và lưu trữ, sau đó được truyền trả lại cho người bệnh khi đã kết thúc điều kiện hóa nhằm phục hồi mô tạo máu. Ghép tế bào gốc tự thân giúp tình trạng bệnh ổn định, kéo dài thời gian lui bệnh cho người bệnh.

Trở về sau ca ghép, Đào Xuân Quý lại càng cố gắng học tập vì không muốn học chậm hơn các bạn. Trong cùng 1 năm, Quý học song song cả lớp 10 và 11. Dù phải học bù rất nhiều nhưng anh vẫn luôn là học sinh xuất sắc và thi đỗ Học viện Hành chính Quốc gia.

Đến khi tốt nghiệp Đại học, Quý cảm thấy một công việc an nhàn theo đúng ngành học không đáp ứng được nhu cầu phát triển và những hoài bão của chàng trai trẻ. Lúc này, sức khỏe của anh ngày càng tốt hơn, anh quyết tâm theo đuổi lĩnh vực marketing để khẳng định bản thân.

Dù công việc đang ổn định nhưng khát vọng của chàng trai trẻ chưa bao giờ dừng lại. Đến năm 2020, Quý quyết định xin nghỉ việc và cùng bạn bè thành lập công ty riêng về công nghệ.

Lúc mới khởi nghiệp, công ty của anh gặp nhiều khó khăn do dịch Covid-19 bùng phát, nhưng đây cũng là cơ hội để anh và các bạn phát triển kinh doanh. Hiện tại, công ty của anh ngày càng mở rộng hơn với 200 nhân sự, 2 văn phòng ở Hà Nội và TP. Hồ Chí Minh.

Mở ra hy vọng nhờ phương pháp điều trị mới

Anh Đào Xuân Quý miệt mài làm việc trên giường bệnh

Để đạt được những thành tựu ấy là cả hành trình phấn đấu không mệt mỏi của một chàng trai vẫn phải đương đầu với bệnh ung thư. Anh cũng có những khoảnh khắc buồn và gặp khó khăn khi trở lại với cuộc sống bình thường nhưng chưa bao giờ đầu hàng số phận.

Trong đợt bệnh tái phát năm 2021, anh đã từng tiếc nuối, thất vọng khi không được ghép tế bào gốc lần 2. Ca ghép đã không thể thực hiện do anh bị nhiễm khuẩn huyết bởi vi khuẩn đa kháng. Một lần nữa, anh Quý rơi vào tình trạng nguy kịch nhưng vẫn vượt qua nhờ sức sống bền bỉ và sự chăm sóc của các y bác sĩ.

Đến tháng 3/2023, anh đối mặt với lần tái phát thứ 4. Đứng vào lúc tưởng

chùng như không còn hy vọng nữa thì điều kỳ diệu đã đến: thời điểm này đã có thuốc nhắm đích điều trị cho những người bệnh U lympho tái phát như anh.

Nhưng phép màu sẽ không tự nhiên xuất hiện nếu không có rất nhiều sự nỗ lực của bản thân anh và các y bác sĩ. Ca ghép tế bào gốc tự thân vào năm 2009 cùng với việc kiên trì điều trị tới cùng đã giúp anh Quý có thêm những năm tháng quý giá để đợi sự phát triển của y học và được điều trị bằng phương pháp mới.

Mặc dù chi phí điều trị khá cao nhưng với các chương trình hỗ trợ và thành quả sau nhiều năm làm việc, anh có đầy đủ khả năng chi trả. Sau một thời gian truyền hoá chất kết hợp với thuốc nhắm đích tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, anh đã lui bệnh và sức khỏe rất ổn định.

Trải qua 17 năm chung sống với bệnh U lympho, cậu bé Đào Xuân Quý ngày nào giờ đã trở thành một người đàn ông thành đạt, có gia đình và sự nghiệp. Anh lập gia đình với người bạn cùng bàn thời trung học và có một cô con gái xinh xắn.

Anh còn dành thời gian cho đam mê xe phân khối lớn và luyện tập thể thao. Mỗi ngày anh vẫn chạy bộ 5 km để rèn luyện sức khỏe.

Anh chia sẻ: *"Tôi luôn coi mình là người khoẻ mạnh bình thường và phấn đấu để trở thành con người tốt hơn. Chúng ta hãy luôn tin tưởng vào sự phát triển của y học, càng ngày càng có nhiều phương pháp điều trị mới đem đến cơ hội cho người bệnh".*

Sự đồng hành của gia đình, của các y bác sĩ và tình yêu của người bạn đời chính là điểm tựa để anh Quý vừa kiên cường chiến đấu, vừa học tập, làm việc và sống một cuộc đời đáng mơ ước. Hành trình của anh Quý chính là một minh chứng cho ta thấy rằng, khi

bạn luôn giữ cho niềm hy vọng không bao giờ tắt thì may mắn sẽ vẫn mỉm cười.

“CẦU THỦ NHÍ”

và đam mê trái bóng tròn

Bạn có còn nhớ hành trình diệu kỳ của Đội tuyển U23 Việt Nam tại “Thường Châu tuyết trắng” năm 2018? Hàng triệu người Việt Nam vui sướng vỡ òa khi các cầu thủ lập nên kỳ tích nơi xứ người. Nơi trái tim của Tổ quốc, một thiên thần nhỏ đang nằm trên giường bệnh dõi theo bước chạy của những người hùng trên sân cỏ với niềm hân hoan con trẻ. Cậu bé ấy là Nguyễn Sơn Tùng.

Ở tuổi lên bốn, khi còn chưa biết nơi nào xa hơn làng quê của mình, Sơn Tùng đã cùng mẹ lặn lội hơn 200 kilomet từ Thanh Hoá ra Hà Nội để điều trị bệnh. Ung thư máu, căn bệnh tưởng chừng xa lạ chỉ có trên tivi, sách báo nhưng đã xuất hiện và thay đổi cuộc sống của gia đình em.

Bố đi công tác xa nhà. Bà ở nhà trông em nhỏ mới hơn 1 tuổi. Mẹ và ông thay nhau chăm sóc em tại bệnh viện. Đợt truyền hoá chất đầu tiên, Tùng chưa đáp ứng thuốc, em phải nằm viện triển miên gần 2 tháng. Có đợt truyền đáp ứng kém, tiên lượng bệnh xấu, gia đình lao đao trước điều chẳng lành. Thế nhưng cậu bé 4 tuổi đã mạnh mẽ hơn tất cả người lớn trong gia đình.

Thật mừng là Sơn Tùng đã giành chiến thắng trước “đối thủ” ung thư máu sau 3 năm điều trị. Hẳn các bác sĩ điều trị hay các cô điều dưỡng từng tiêm truyền cho Tùng sẽ nhớ cậu bé năm nào nằm trên giường bệnh vẫn theo dõi từng trận đấu của Đội tuyển Việt Nam, hò reo cổ vũ khi đội nhà ghi bàn. Đam mê bóng đá trong em được nhen nhóm nhờ ông và bố. Từ khi biết chạy, niềm vui của cậu bé đã xoay quanh quả bóng tròn. Cậu bé cứ hồn nhiên với lòng nhiệt huyết dành cho thể thao.

Cậu bé Sơn Tùng tràn đầy năng lượng, sẵn sàng cổ vũ bóng đá ngay trên giường bệnh

Cậu bé không kêu khóc vì đau đớn. Có lẽ ung thư máu đã phải chùn bước trước tinh thần quả cảm của vận động viên nhí Sơn Tùng.

Không chỉ bóng đá mà Tùng còn dành tình yêu đặc biệt đối với thể thao và nghệ thuật.

Em biết vẽ tranh, thổi sáo, bóng chuyền, cầu lông, bóng bàn... bất cứ bộ môn nào được tiếp xúc, em đều bộc lộ năng khiếu khi có thể học theo và chơi thành thạo. Mẹ của Tùng kể, đến buổi chiều mà muốn tìm con thì cứ ra sân bóng là thấy. Những cái tên như chú Quang Hải, chú Đỗ Kim Phúc, chú Nguyễn Tiến Minh (vận động viên cầu lông) trở thành thần tượng trong lòng em, là tấm gương để em noi theo, đặt ra những mục tiêu trong cuộc sống và nỗ lực đạt được.

Năm vừa qua, Sơn Tùng thi Hội khoẻ Phù Đổng cấp trường với hai môn bóng đá và cầu lông. Vận động viên nhí còn tham gia vào đội tuyển bóng đá U10 huyện Nông Cống. Đội bóng của Tùng đã xuất sắc giành giải Nhì của Giải bóng đá nhi đồng Cup Báo Thanh Hoá.

Nhìn lại chặng đường đã qua, gia đình tin rằng đam mê thể thao đã giúp con vượt qua quãng thời gian khó khăn ngày thơ ấu. Mong rằng bất cứ bạn nhỏ nào cũng dũng cảm chiến đấu và nhất định giành chiến thắng.

Được chạy với trái bóng tròn là nguồn năng lượng giúp Sơn Tùng (áo vàng) vượt qua mọi khó khăn

MUỐN ĐƯỢC ĐI LÀM, *đầu tiên là phải sống!*

Chạy marathon 42 kilomet; tham gia cuộc đua phối hợp 3 môn: bơi, đạp xe 90 kilomet và chạy bộ 21 kilomet dưới thời tiết 40°C; hoàn thành các bài tập sức bền liên tục 30 ngày... Những thử thách này quả thật không hề dễ dàng, nhưng có một người trở lại cuộc sống sau điều trị ung thư đã chinh phục được tất cả. Đó không phải là một cuộc đua để giành lấy thành tích hay những con số kỷ lục. Đó là sự cố gắng để anh Phạm Văn Hồng trở thành phiên bản tốt hơn của chính mình.

Anh Hồng phát hiện bệnh vào năm 2016 khi ở tuổi 35. Tất cả bạn bè, người thân đều bất ngờ khi một người đàn ông sôi nổi, nhiệt huyết lại không may mắc bệnh ung thư máu.

Anh cũng có lúc cảm thấy mất thăng bằng, miên man với dòng suy nghĩ bất ổn. Hai con anh còn quá nhỏ. Điều anh lo lắng nhất là nếu mình khoẻ mạnh về có thể tiếp tục đi làm được không? Nhưng khoan hãy vội tính đến chuyện đi làm sau này, điều đầu tiên là phải sống đã!

Anh nhanh chóng xác định rất rõ: *“Nếu không mắc bệnh này, mình có thể mắc bệnh khác còn kinh khủng hơn. Nếu khóc mà khỏi bệnh thì mình sẽ khóc một tháng. Nhưng khóc không giải quyết được điều gì. Tất nhiên mình là con người, mình có cảm xúc, không thể tránh được nỗi buồn nhất thời nhưng cần phải lí trí và có kỷ luật thì sẽ có kết quả tốt.*

Hãy giữ tinh thần lạc quan nhưng không bao giờ được chủ quan. Hãy tôn trọng cơ thể mình, tôn trọng những người thân quanh mình để tiếp tục phấn đấu điều trị một cách tốt nhất, đừng buông bỏ điều trị mà suy sụp về tinh thần.”

Suy nghĩ như vậy nên anh luôn chăm sóc dinh dưỡng cẩn thận, sinh hoạt lành mạnh, chú ý phòng chống nhiễm khuẩn. Ở bên anh luôn có người vợ tảo tần, ngày

hai bữa chị đều đặn mang cơm từ nhà vào bệnh viện cho anh. Sự theo dõi sát sao trong quá trình điều trị và những lời động viên từ PGS.TS. Nguyễn Hà Thanh, BSCKII. Mai Lan, BS. Vũ Đình Hùng đã bồi đắp cho anh niềm tin sống. Tính kỷ luật và lí trí đã giúp anh Hồng đạt được mục tiêu.

Chỉ sau 3 đợt điều trị, anh đã lui bệnh hoàn toàn. Anh lại trở về với công việc. Trong 2 năm đầu, đam mê thể thao được duy trì bằng đạp xe nhẹ nhàng, tập yoga, thiền để lấy lại thể lực.

Ý chí của anh bền bỉ tới mức dịch COVID-19 cũng không thể khiến anh từ bỏ thói quen rèn luyện thể chất. Trong những ngày giãn cách xã hội, anh linh hoạt thay đổi quãng đường chạy và đã hoàn thành cự ly 21 kilomet ngay trong hành lang chung cư. Anh tham gia thử thách 30 ngày liên tục chống đẩy, nhảy dây, tập plank.

Tập luyện mỗi ngày cũng là cách để anh Hồng gia tăng nguồn cảm hứng, nạp thêm năng lượng tích cực.

Có lẽ chính vì vậy mà khi đối diện với điều không may, anh Phạm Văn Hồng luôn suy nghĩ đến mặt tươi sáng:

“Mọi người hãy xác định những gì của ngày hôm qua và chính căn bệnh này là không thể thay đổi. Đừng nuối tiếc hay tuyệt vọng!”

“Bất kể điều gì đến, chúng ta cứ đón nhận một cách vui vẻ, coi nó như là một phần cuộc sống của mình. Tất cả mọi người đều có cơ hội, may mắn sẽ chờ đón ở ngày mai”.

Hiện tại, anh Hồng đang làm quản lý một phòng khám răng hàm mặt ở Hà Nội. Anh chọn cách làm thiện nguyện, sẽ chia với người bệnh mà không mong cầu sự đền đáp. Bởi anh mong rằng những điều may mắn trong cuộc sống sẽ lại tiếp nối.

BẢO VỆ ĐỒ ÁN TỐT NGHIỆP

khi đang điều trị ung thư

Mắc ung thư hạch khi mới 21 tuổi, đã có lúc Nguyễn Văn Đoàn (quê ở Bắc Giang) tưởng mình sẽ phải từ bỏ tất cả ở tuổi thanh niên tươi đẹp. Nhưng ý chí kiên cường đã giúp chàng sinh viên ấy tìm lại được hy vọng và còn bảo vệ thành công đồ án tốt nghiệp ngay khi đang điều trị.

“Không cho phép mình yếu đuối”

Ngày mới nhận kết quả chẩn đoán bị ung thư hạch (bệnh U lympho Hodgkin), Nguyễn Văn Đoàn không dám nói với bố mẹ. Chàng trai trẻ cũng không dám chia sẻ với bạn bè và cứ thế một mình âm thầm chịu đựng. Nhưng đến khi bước vào quá trình điều trị, Đoàn đã không thể giấu người thân hơn được nữa.

Đoàn nhớ lại: “Có lẽ suốt đời mình không bao giờ quên khoảnh khắc khi mẹ ký vào cam kết để hóa trị gấp, vì bệnh của mình đang tiến triển rất nhanh. Ấn sâu trong đôi mắt của mẹ là nỗi lo lắng và niềm hy vọng phép màu có thể đến với đứa con của mình. Tay mẹ run lên với những nét ký nguệch ngoạc trên giấy. Lúc đó, mình đã phải gồng mình lên, không cho phép bản thân yếu đuối để mẹ bớt lo lắng”.

Đoàn tự nhủ mình cần vững vàng hơn và coi đó như là một thử thách đầu đời cần phải vượt qua. Trong ấn tượng của các y bác sĩ, Đoàn luôn là một thanh niên nghị lực dù phác đồ điều trị rất mạnh và nhiều tác dụng phụ. Chàng trai ấy còn nằm viện trong đúng giai đoạn dịch bệnh căng thẳng nhất và bị nhiễm Covid nên quá trình điều trị bị gián đoạn. Nhưng nhờ luôn lạc quan, tuân thủ điều trị nên chỉ sau 2 chu kỳ, Đoàn đã đạt đáp ứng tới

Đoàn chia sẻ thêm: “Suốt thời gian nằm viện, mẹ luôn ở bên cạnh chăm lo cho mình. Mình được các bác sĩ, điều dưỡng ở Khoa Bệnh máu tổng hợp quan tâm, chăm sóc chu đáo, tạo cho mình cảm giác gần gũi, không hề xa cách.

Và sau gần 7 tháng chiến đấu, cũng đến một ngày bác sĩ thông báo: Mình đã lui bệnh. Mình cảm thấy như được sinh ra thêm một lần nữa. Ngày đó có lẽ là ngày vui nhất trong cuộc đời mình!

“Đoàn lạc quan” và niềm tin chiến thắng

Khi phát hiện bệnh, Đoàn đang học năm thứ 3 cao đẳng. Anh phải đứng trước một lựa chọn khó khăn: tạm dừng học và bảo lưu kết quả để điều trị. Nhưng không muốn lãng phí bao công sức học

tập, Đoàn quyết định vừa đi viện, vừa đi học để ra trường đúng hạn. Dù mệt mỏi, chàng sinh viên vẫn tranh thủ thời gian để học các môn còn thiếu. Và quyết tâm của chàng sinh viên đã được đền đáp. Với mái đầu rụng hết tóc sau hóa trị, Đoàn đã bảo vệ thành công đồ án tốt nghiệp và được ra trường ngay khi đang điều trị ung thư.

Hiện tại, Đoàn không phải dùng thuốc và chỉ cần đi khám định kì 3 tháng/lần. Đoàn muốn nhắn gửi đến những người bệnh ung thư: **“Hãy tin tưởng vào bác sĩ và lạc quan để chiến đấu với bệnh tật. Ung thư không phải dấu chấm hết mà là sự bắt đầu cho một cuộc chiến và chúng ta có thể chiến thắng được nó!**

Với nền y học ngày càng phát triển, các bác sĩ ở Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương rất tâm huyết với nghề nên cơ hội sống của người bệnh ung thư ngày càng cao hơn. Những trường hợp phát hiện sớm và điều trị kịp thời, khả năng khỏi bệnh sẽ rất cao. Từ đó, ta mới thấy việc khám định kỳ và tầm soát ung thư quan trọng như thế nào!”

Sau những ngày đầu âm thầm chịu đựng, Đoàn cởi mở hơn và bắt đầu chia sẻ câu chuyện của mình lên mạng xã hội. Qua kênh TikTok **Đoàn Lạc Quan**, chàng trai trẻ đã nhận được những lời động viên của mọi người: *"Từ đó, mình cảm thấy yêu đời hơn rất nhiều. Mình kết nối được với nhiều bệnh nhân ung thư giống mình, cùng nhau chia sẻ những khó khăn. Chúng mình không còn cảm giác lẻ loi và có thêm động lực."*

Mọi người hãy mạnh dạn chia sẻ câu chuyện riêng của mình để tìm thấy được sự đồng cảm trong cộng đồng. Điều đó sẽ giúp chúng ta ngày càng vui vẻ và tích cực hơn".

TỪ “VỰC SÂU THĂM THẨM” đến sự tỉnh thức và biết ơn cuộc đời

"Không quan trọng bạn sống được bao lâu, quan trọng là bạn sống thế nào?"

Từ lúc biết tin mình bị ung thư máu, tôi đã rất sốc và cảm giác như bị rơi xuống vực sâu thăm thẳm. Thế mà đã gần 3 năm kể từ ngày đó, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Và tôi cảm thấy biết ơn vì được sống, được tận hưởng từng giây phút trong cuộc đời.

Nhớ ngày đầu nhập Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương để điều trị, tôi đã vô cùng lo sợ và hoang mang. Tôi cảm thấy nhớ nhà, nhớ con, nhớ cuộc sống quen thuộc hàng ngày.

Và tôi khóc. Nước mắt cứ thế tuôn.

Các bệnh nhân xung quanh và chị điều dưỡng phòng thấy vậy liền động viên. Đó là những ấm áp đầu tiên mà tôi cảm nhận được khi bước vào “cuộc chiến” này.

Đã là cuộc chiến thì sẽ luôn có thử thách. Đó là một vùng ký ức nhớ mãi không quên. Khi truyền hoá chất, miệng tôi khô đắng không muốn ăn, cứ ăn vào là lại nôn. Lúc đó, chỉ có ngô, khoai và trái cây mới có thể giúp tôi cầm cự.

Sau những ngày truyền hoá chất và thải độc thì đến tuần thứ 3, cả 3 dòng chỉ số giảm sâu. Tiểu cầu, bạch cầu thấp làm tôi bị xuất huyết khắp chân, miệng lở loét, sốt li bì mấy ngày trời. Cơ thể trở nên rã rời không còn sức sống.

Càng như vậy thì tâm thức tôi lại càng quyết tâm phải vượt qua và phải sống. Nhờ sự chăm sóc tận tình từ các bác sĩ, điều dưỡng và gia đình, sức khoẻ tôi dần ổn định. Sau 1 tháng điều trị, tôi được ra viện. Và cứ như thế 3 đợt tiếp theo cũng vậy. Tôi đã hoàn thành phác đồ với kết quả lui bệnh hoàn toàn.

Những ngày ở viện tuy nhiều khó khăn, mệt mỏi nhưng cũng nhiều niềm vui. Mỗi người đến từ một phương nhưng gặp nhau ở nơi đây và thương nhau như người nhà. Chúng tôi chia nhau từng miếng ăn, động viên nhau mỗi khi buồn và nhớ nhà, dũng cảm đối mặt với bệnh là cách duy nhất để chúng tôi tiến về phía trước.

Hy vọng, lạc quan, vững niềm tin là liều thuốc tốt nhất với những người bệnh như tôi. Lúc ở viện, tôi được tham gia các hoạt động như tập yoga, học thiền, được tặng quà nhân dịp sinh nhật, ngày 8/3, 20/10. Nhiều lúc tôi quên mình là một bệnh nhân. Mỗi lúc rảnh rỗi, tôi nghe những bài giảng Phật pháp và đọc sách. Điều đó giúp tâm tôi an bình và ngộ ra nhiều điều. Tôi không còn đau buồn, lo lắng và tuyệt vọng nữa. Tôi học cách chấp nhận và sống hết mình với hiện tại. Tôi biết yêu thương chính mình và biết trân trọng mọi thứ xung quanh. Tôi cảm thấy hạnh phúc và biết ơn vì đã nhận được quá nhiều sự quan tâm và yêu mến của mọi người.

Tôi đã nghe một câu nói rằng: *"Không quan trọng bạn sống được bao lâu, mà quan trọng là bạn sống thế nào?"*

Thực ra không ai biết mình sẽ chết lúc nào. Vì vậy, hãy trân trọng những gì mình có, hãy trân quý và sống tinh thức với hiện tại. Hãy cảm ơn vì mình đã được sống. Mỗi ngày trôi qua sẽ là một món quà vô giá!

*"Hãy trân trọng những gì mình có
và sống hết mình với hiện tại!"*

UNG THƯ

giúp ta thêm mạnh mẽ

Mình là Dương Huy Hoàng. Mình có một gia đình nhỏ, có công việc và cũng có trong tay kinh nghiệm mà không ai muốn trải qua, đó là vượt qua căn bệnh ung thư máu. Mình tin rằng ngay cả khi chúng ta nghĩ “Mình vô cùng bất hạnh” thì chúng ta vẫn sẽ có những điều để cảm ơn cuộc đời. Và khi chúng ta cảm ơn nghĩa là ta đang sống với tâm thế của một người “được” nhiều hơn “mất”.

Tháng 9/2019, trong một lần đi khám, mình phát hiện mắc bệnh ung thư máu cấp tính. Vì không muốn tin đó là sự thật nên ngay ngày hôm sau, mình đến Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương khám lại. Điều mình không mong muốn nhất đã thành sự thật: kết quả hoàn toàn chính xác, mình được chẩn đoán mắc Lơ xê mi cấp dòng tủy thể M4, nhóm tiên tiên lượng xấu vì có đột biến gen FLT3 và đa tổn thương nhiễm sắc thể.

Mình lao vào tìm đọc rất nhiều thông tin về căn bệnh này và được biết có nhiều người bệnh vẫn điều trị tốt. “Vậy là mình còn cơ hội”, mình chợt nghĩ.

Bên cạnh đó, có rất nhiều phương pháp chữa trị mới đang được thử nghiệm. Không phải mọi cánh cửa đã khép lại với mình. Điều đó như một tia sáng loé lên giữa trời đêm u tối. Mình có thêm hy vọng và tin tưởng để quyết tâm tuân thủ quá trình điều trị.

Trước khi truyền hóa chất, mình chủ động cạo trọc đầu để tránh rụng tóc. Mình tuân thủ các quy định của bác sĩ, giữ vệ sinh cá nhân thật cẩn thận, chỉ vận động nhẹ trong phòng, hạn chế tiếp xúc nơi đông người để tránh bị lây nhiễm các bệnh khác.

Trước khi bị bệnh, cũng giống như bao nhiêu người trẻ đang tràn đầy khát vọng, phấn đấu vươn lên ở mảnh đất Thủ đô, mình đã dành quá nhiều thời gian cho công việc và thường xuyên đi công tác xa nhà.

Tuy nhiên, quãng thời gian nằm viện cũng là lúc mình dừng lại suy nghĩ. Mình chợt nhận ra rằng gia đình mới là điều quan trọng nhất. Họ cũng là chỗ dựa tinh thần cho người đàn ông cao lớn là mình, giúp lòng mình quyết tâm hơn bao giờ hết.

Có lẽ điều vui nhất đối với mình là mỗi lần kết thúc một đợt truyền hóa chất, mình được về nhà nghỉ ngơi, được ở bên gia đình. Mình sẽ chiến đấu với căn bệnh này đến cùng vì mình muốn được sống để báo hiếu bố mẹ và chăm sóc vợ con.

Khoảng thời gian mấy tháng trôi qua tưởng chừng như vài năm vậy. Mình cũng dần thuộc hết tên của các anh chị bác sĩ và điều dưỡng, cũng bắt đầu quen với cảm giác mệt mỏi mỗi khi “đánh hóa chất”. Mình không thể quên cảm giác mỗi lần chọc tủy đau đến mức khiến một thanh niên như mình cũng phải cắn răng, nắm chặt tay, nhăn nhó mặt mày. Vậy mà rất nhiều em bé có khi chỉ mới 4 – 5 tuổi đã mắc phải căn bệnh như mình và cũng trải qua những đau đớn ấy. Lòng mình tự nhủ phải cố gắng, tất cả chúng ta cùng cố gắng!

Có những thời điểm thực sự khó khăn đối với mình và gia đình, tưởng như gục ngã. Nhưng nhờ sự động viên từ các anh chị bác sĩ, từ vợ và những người thân, sự quyết tâm của mình đã được đền đáp: mình kết thúc năm đợt điều trị thành công, với kết quả đạt lui bệnh hoàn toàn vào tháng 4/2020. Mình xin gửi lời cảm ơn chân thành đến tập thể các bác sĩ, điều dưỡng của Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương. Lời cảm ơn đặc biệt xin được gửi đến anh Nhật (ThS.BS. Nguyễn Quốc Nhật), chị Hương (ThS.BS. Đào Thị Hương), anh Ban (BS. Nguyễn Ngọc Ban), chị Dương (ĐD. Nguyễn Thị Ánh Dương) và các bác sĩ, điều dưỡng của khoa Điều trị hóa chất.

Từ đó đến nay, mình tiếp tục khám định kỳ theo dõi. Mình cũng đã quay trở lại với cuộc sống bình thường, tiếp tục đi làm và dành thời gian nhiều hơn bên gia đình. Đối với mình, những chuyện đã xảy ra giống như một thử thách và giúp mình mạnh mẽ hơn để có thể vượt qua những khó khăn khác trong cuộc sống.

Anh Dương Huy Hoàng bên gia đình nhỏ

“CÒN SỐNG LÀ CÒN NIỀM TIN, CÒN CƠ HỘI *thì còn chiến đấu*”

Năm 2015, anh Chu Sơn Chung đã dũng cảm trở thành một trong những người bệnh đầu tiên được ghép tế bào gốc nửa hoà hợp tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương. Và món quà cho lòng dũng cảm ấy là 9 năm sau, anh vẫn nở nụ cười tự tin, vẫn gạt hái những thành công và còn có thêm 1 đứa con để hạnh phúc thêm vẹn tròn.

“Mình nằm đó không phải đau khổ tột cùng”

Khi phát hiện bị ung thư máu, anh Chu Sơn Chung (quê ở Quảng Ninh) vừa bước vào tuổi 30 và con gái đầu lòng mới có 3 tháng tuổi. Dầu vậy, anh chưa từng nao núng, bi lụy trước bệnh tật: *“Thời điểm đó, cả thế giới hoang mang vì máy bay MH370 mất tích, hàng trăm người trên chuyến bay biến mất và người thân chỉ biết ngóng chờ trong vô vọng. Mỗi ngày trôi qua có bao nhiêu người bị tai nạn, qua đời mà không hề được báo trước.*

Cho nên, mình nằm đó không phải đau khổ tột cùng. Sao mình phải buồn, sao

Anh Chu Sơn Chung và các y bác sĩ Khoa Ghép tế bào gốc - những người đã hồi sinh sự sống cho anh.

mình không bước tiếp khi còn bao nhiêu người khổ hơn mình? Nếu cứ tự hỏi: Sao tôi khổ thế này? Sao tôi bị ung thư?... thì sẽ không có lối thoát. Mình vẫn còn may mắn, vẫn còn hy vọng nên

hãy bằng lòng với hoàn cảnh và suy nghĩ tích cực để giành lấy cơ hội sống”.

Ngay từ ban đầu, anh đã xác định và quyết tâm ghép tế bào gốc. Thế nhưng khi xét nghiệm HLA thì cả em trai và mẹ của anh đều chỉ phù hợp 50%.

Cơ hội ghép đồng loài phù hợp hoàn toàn HLA từ em trai bị dập tắt, anh đã nghĩ đến việc ghép tế bào gốc từ máu dây rốn cộng đồng. Nhưng cánh cửa hy vọng này tiếp tục đóng sập lại vì với cân nặng của anh cần tới 2 đơn vị tế bào gốc máu dây rốn, ca ghép sẽ rất khó khăn và tốn kém.

Các bác sĩ tại Khoa Ghép tế bào gốc, Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương đã tư vấn anh nên ghép tế bào gốc nửa hoà hợp (ghép haplotype*). So với ghép đồng loài phù hợp hoàn toàn HLA, ghép nửa hoà hợp phức tạp hơn, thời gian mọc mảnh ghép kéo dài đồng nghĩa với nhiều nguy cơ biến chứng hơn. Hơn nữa, vào thời điểm năm 2015, phương pháp ghép này vẫn còn khá mới mẻ tại Việt Nam.

Với niềm tin vào các y bác sĩ, anh đã sẵn sàng trở thành một trong những người bệnh đầu tiên được ghép nửa hoà hợp tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương.

Anh luôn nghĩ rằng: với mỗi con người, sự sống hay cái chết là một điều tất yếu, ai cũng sẽ đến lúc phải ra đi. Mất đi đôi khi không phải là điều tồi tệ nhất mà có thể sẽ mở ra một thế giới khác tốt đẹp hơn.

Tuy luôn suy nghĩ nhẹ nhàng về sự ra đi, nhưng không vì thế mà anh buông xuôi, phó mặc cho số phận. Ngay cả khi chỉ còn một tia hy vọng mong manh anh cũng không bao giờ từ bỏ: **“Minh còn sống là còn niềm tin, còn cơ hội thì còn chiến đấu.**

Tuy ở Việt Nam đang bắt đầu triển khai ghép tế bào gốc nửa hoà hợp nhưng trên thế giới đã thực hiện nhiều và đã thành công. Việt Nam có thể không bằng thế giới về công nghệ nhưng với trí tuệ và sự ham học hỏi, chúng ta sẽ thành công.

Vi thế, tôi luôn tin tưởng tuyệt đối vào các bác sĩ của Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương. Dù cơ hội chỉ là 50/50, tôi vẫn tin mình sẽ đạt được 51% để giành chiến thắng”.

Ca ghép xuyên Tết

Cuối tháng 12/2015, khi chỉ còn khoảng 1 tháng nữa là đến Tết âm lịch, anh quyết tâm bước vào phòng ghép. Khi mọi người đang quây quần bên người thân đón năm mới thì anh và các y bác sĩ sát cánh “chiến đấu” trong phòng cách ly - nơi lạnh lẽo nhất và cũng cam go nhất của cuộc chiến giành lại sự sống.

** Ghép tế bào gốc nửa hoà hợp (ghép haplotype): Là kiểu ghép chỉ cần nguồn tế bào gốc phù hợp HLA 50% từ anh chị em ruột, bố mẹ, con ruột, anh chị em họ..., giúp người bệnh có thêm cơ hội ghép (lên đến 90% - 100%).*

Dù đau đớn, mệt mỏi, kiệt sức, anh vẫn cố gắng ăn uống “bằng sức mạnh tinh thần” để nâng cao thể trạng. Ngay cả khi gặp biến chứng viêm bàng quang, đi tiểu ra máu, với sự động viên, chăm sóc của các y bác sĩ, anh vẫn giữ tinh thần thoải mái và niềm tin mình sẽ vượt qua.

Sau hơn 2 tháng, anh được ra khỏi phòng ghép trong niềm vui vỡ òa của cả gia đình và các y bác sĩ. BSKKII. Võ Thị Thanh Bình, Trưởng khoa Ghép tế bào gốc, Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, người trực tiếp thực hiện ca ghép cho anh Chu Sơn Chung chia sẻ: *“Hiện tại, chúng tôi đã có thêm kinh nghiệm xử lý các biến chứng nguy hiểm trong ghép tế bào gốc nửa hoà hợp cũng như ghép đồng loài. Nhưng khi thực hiện những ca ghép nửa hoà hợp đầu tiên, chúng tôi gặp khá nhiều thách thức.*

Vi thế, chúng tôi thực sự rất trân trọng và cảm ơn những người bệnh như anh Chung đã tin tưởng chúng tôi và dũng cảm lựa chọn phương pháp điều trị mới.

Đến nay, việc anh Chung vẫn khoẻ mạnh, thành đạt chính là một món quà của sự dũng cảm và cũng là món quà cho những người cán bộ y tế như chúng tôi”.

9 năm sau, bí ẩn về chiếc máy bay MH370 vẫn chưa có lời giải, thế giới đã trải qua đại dịch COVID-19 với biết bao đổi thay. Nhưng có một người đã từng trải qua cuộc chiến với ung thư máu vẫn đam mê kinh doanh, làm việc và cống hiến hết mình tại một ngân hàng lớn.

Từ chỗ là những sinh viên xa quê, chỉ dám mơ ước có một căn hộ tập thể cũ nhỏ bé, anh và vợ đã có cuộc sống ổn định ở Hà Nội. Cuối năm 2022, niềm hạnh phúc của vợ chồng anh còn nhân lên gấp đôi khi con trai chào đời.

Ung thư chẳng những không thể khuất phục được người đàn ông dũng cảm ấy mà còn giúp anh có thêm khát vọng sống một cuộc đời đầy ý nghĩa và sẵn sàng chinh phục những bước tiến mới trong sự nghiệp.

Sau khi ghép tế bào gốc thành công, anh Chung còn có thêm một đứa con để hạnh phúc thêm vẹn tròn.

“MÌNH ĐÃ QUÊN CẢM GIÁC là người có bệnh!”

Cuộc sống cứ vội vã trôi đi cho đến một ngày, mình nhận được tin bị ung thư máu (Lơ xê mi cấp thể M3*), trời đất như sụp đổ dưới chân. Người mình nghĩ đến đầu tiên là con trai, lúc ấy con mới được 4 tuổi. Nếu bây giờ mình mất đi thì con sẽ như thế nào? Con mình có lớn lên trong bình an và hạnh phúc như những em bé có cả cha, cả mẹ không?

Nhưng vì những người thân yêu và trên tất cả là vì con, mình tự nhủ không thể chìm đắm trong nỗi buồn, không thể yếu đuối mãi mà phải lấy lại ý chí để chữa bệnh.

Và lúc đó, nhờ sự động viên của chồng và cả gia đình, bạn bè cùng các y bác sĩ, mình đã chiến đấu hết sức mình để vượt qua 3 đợt điều trị với không ít những phản ứng phụ của hoá chất để đến ngày được ra viện.

Quay trở lại cuộc sống hàng ngày, mình thấy nhớ những ánh mắt, nụ cười và những câu nói của các đồng bệnh cùng phòng, cùng đợt.

Mình yêu quý và trân trọng từng phút giây, mọi thứ mà ngày trước thấy vô cùng nhỏ nhặt lại trở nên lung linh và quý giá biết nhường nào.

Thế rồi những ngày vui ấy cũng kéo dài được 3,5 năm, rồi mình tái phát bệnh, và mình lại tái phát lần nữa sau 9 tháng. Khi chuyển sang khoa Ghép tế bào gốc, mình hiểu cuộc chiến sẽ thật căng thẳng khi mình còn bị tiểu đường, viêm gan C và viêm phổi. Các y bác sĩ đã rất nỗ lực tìm ra phác đồ điều trị phù hợp, giúp mình lui bệnh được về gen để đủ điều kiện ghép tế bào gốc tự thân.

Đến tận bây giờ, mình vẫn nhớ về căn phòng ghép ấy, về những gì mình đã trải qua suốt hơn 2 tháng trời.

Lúc ấy, con mình vẫn còn bé lắm, vậy mà mỗi lần đi viện là một lần mình dặn dò con đủ thứ, để nhớ mà mẹ không về nữa thì con còn biết tự lo cho bản thân phần nào...

Các bạn biết trong những lúc đau đớn về bệnh tật mình luôn thầm nguyện cầu điều gì không? Mình đã cầu trời phạt cho con được sống để con nuôi khôn lớn nên người, thêm 1 năm, 2 năm cũng được.

** Lơ xê mi cấp thể M3 là một thể ung thư máu cấp tính dòng tủy đặc biệt, lúc phát bệnh thường rất nặng và kèm theo là rối loạn đông máu rầm rộ nên nguy cơ tử vong rất cao. Đây cũng là thể Lơ xê mi cấp duy nhất có chỉ định ghép tế bào gốc tự thân.*

Thế rồi trời Phật không chỉ cho mình 1 năm, 2 năm mà cả nhiều năm nữa...

Tính đến bây giờ, mình đã có 15 năm tuổi bệnh và 9 năm tuổi ghép rồi các bạn ạ. Thật sự nhiều lúc mình đã quên hẳn cảm giác mình là người có bệnh. Mình vẫn làm việc, vẫn được đi và khám phá nhiều miền đất mới...

Và cậu bé 4 tuổi của mình giờ đã 19 tuổi, nó vẫn thường trêu mình là “yên tâm, mẹ còn sống lâu, đến già luôn ấy”.

Ung thư có thể lấy đi sức khỏe, nhưng không thể lấy đi hy vọng của chúng ta. Mong các anh chị em luôn tràn đầy nghị lực, lạc quan và sống trọn vẹn cho giây phút hiện tại. Nếu hôm nay chúng ta cố gắng hết mình thì dù ngày mai có ra sao cũng sẽ không có gì phải hối tiếc!

Diệu Phương (Hà Nội)

15 NĂM *vượt qua số phận*

Cách cổng phụ của Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương khoảng hơn 200 m, có một quán vịt nướng đặc biệt - bởi chủ nhân của quán là một người đàn ông đã có 15 năm vượt qua bệnh ung thư máu - anh Phạm Văn Thuấn. Quán “Đặc sản Vân Đình” của vợ chồng anh nằm khiêm tốn sau hàng rào tôn nhưng luôn tấp nập khách ra vào. Nhiều người bệnh vẫn tìm đến quán vịt ấy, như để tìm thấy hy vọng, để tận mắt nhìn thấy “nhân chứng” cho sức sống mãnh liệt của con người trước bệnh ung thư. Mỗi khi gặp người đồng bệnh, ông chủ đều hồ hởi, nhiệt tình động viên, truyền cho họ niềm tin mạnh mẽ như cách anh đã lựa chọn để đương đầu với bao thử thách của cuộc đời.

Năm 2009, vợ chồng anh Phạm Văn Thuấn (quê ở Ứng Hòa, Hà Nội) đã làm chủ một quán vịt nướng rất đông khách và mua được một căn nhà ở Triều Khúc (Thanh Xuân, Hà Nội).

Nhưng rồi căn bệnh ung thư máu đã khiến anh Thuấn đang từ một người đàn ông khỏe mạnh, là trụ cột gia đình chỉ có thể nằm mê man trên giường bệnh.

Quán vịt nướng trước kia có 2 vợ chồng chung sức, nay chỉ còn mình vợ anh chèo chống. Chị vừa bán hàng và lo cho 2 con, vừa tranh thủ vào viện để chăm sóc chồng khi truyền hóa chất.

Trong nỗi lo không biết chồng có đủ sức vượt qua những đợt điều trị hay không, vợ anh còn phải chắt chiu từng đồng để mua thuốc cho chồng, đóng học cho con. Sau khi gắng gượng được một vài năm thì kinh tế gia đình không trụ vững được nữa, vợ chồng anh buộc phải bán căn nhà ở phố Triều Khúc để trả nợ và tiếp tục theo đuổi hành trình chữa bệnh.

Quay trở về với 2 bàn tay trắng, cả gia đình anh chị lại bắt đầu cuộc sống ở trọ.

Nhưng may mắn rằng ở cuối đường hầm vẫn có tia hy vọng, thể bệnh ung thư máu của anh (bệnh bạch cầu cấp dòng tủy thể tiền tủy bào) có thể điều trị phối hợp thuốc nhắm đích.

ThS. BS. Nguyễn Quốc Nhật, Phó trưởng khoa Điều trị hóa chất, Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, nơi anh Phạm Văn Thuấn điều trị cho biết: *“Ung thư máu cấp tính thể tiền tủy bào (Lơ xê mi cấp thể M3) là một thể ung thư máu cấp tính dòng tủy đặc biệt, lúc phát bệnh thường rất nặng và kèm theo là rối loạn đông máu râm rộ nên rất nguy hiểm. Điều trị hóa chất sớm, kết hợp với uống thuốc nhắm đích và điều trị rối loạn đông máu kịp thời là phương pháp duy nhất có khả năng cứu sống người bệnh. Với các trường hợp thuộc nhóm nguy cơ cao, hoặc bệnh tái phát thì ghép tế bào gốc tạo máu cũng là một phương án thường được áp dụng để điều trị cho bệnh nhân thể bệnh này.*

Anh Phạm Văn Thuấn và ThS.BS. Nguyễn Quốc Nhật,
Phó trưởng khoa Điều trị hóa chất.

Vì đã có thuốc điều trị nhắm đích phối hợp với hóa chất nên hiệu quả điều trị ung thư máu cấp tính thể tiền tủy bào đã được cải thiện rất lớn, thời gian ổn định sau điều trị cũng tốt hơn rất nhiều.”

Sau một thời gian điều trị nội trú, sức khỏe của anh Phạm Văn Thuận dần hồi phục và chỉ cần đi khám ngoại trú định kỳ, uống thuốc hàng tháng.

Năm 2011, vợ chồng anh quyết định thuê quán ở gần Viện Huyết học - Truyền máu Trung

ương để tiếp tục bán vịt nướng và thuận tiện cho việc anh đi khám ở viện.

Từ đó đến nay, quán vịt nướng và cũng là nơi ở của gia đình anh nhiều lần phải đổi địa điểm, từ cổng chính, lại chuyển về cổng phụ của Viện. Nhưng lúc nào anh chị cũng chọn gần bó với “ngôi nhà thứ 2” của mình - Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương.

Trải qua hơn 10 năm, người đàn ông đã từng phải chiến đấu với bệnh ung thư máu ấy vẫn chăm chỉ, nỗ lực làm việc như bao người khỏe mạnh khác để lo cho vợ con. Không chỉ bán các món vịt đặc sản của Vân Đình, vợ chồng anh chị còn bán thêm bún riêu, bún chả buổi sáng. Ngày ngày, anh vẫn thường dậy từ 4 giờ sáng để chuẩn bị hàng, bán hàng và dọn dẹp cho tới tận đêm khuya.

Trong nhiều năm, từ Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương (ở Cầu Giấy) anh vẫn cần mẫn đưa đón 2 con đi học tại khu nhà cũ ở quận Thanh Xuân. Nhờ sự cố gắng của anh chị mà 2 con luôn được học hành đầy đủ và đều thi đỗ Đại học. Hiện giờ, con trai lớn của anh chị đã tốt nghiệp đại học và đi làm, còn con út đang là sinh viên năm thứ 2.

Nhìn lại chặng đường sóng gió đã qua, anh chị vẫn cảm thấy mình vô cùng may mắn. Dù mắc phải căn bệnh hiểm nghèo có thể khiến bao người gục ngã nhưng với sự chăm sóc của các y bác sĩ và ý chí kiên cường, anh không chỉ chiến thắng số phận mà còn có thể nuôi 2 con khôn lớn, trưởng thành.

Câu chuyện Mùa Xuân

Năm thứ 4

Chuyện kể về những chiến binh K máu kiên cường

CHỈ ĐẠO NỘI DUNG

PGS.TS. Nguyễn Hà Thanh
Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

BAN BIÊN TẬP

Nguyễn Văn Nhữ
Lý Thị Hảo
Trương Thị Thu Hằng
Phạm Hải Yến
Hoàng Đỗ Thùy Trang

HÌNH ẢNH, THIẾT KẾ

Đoàn Thị Mỹ Hạnh
Nguyễn Lê Lâm Tùng
Lê Gia Thắng
Nhân vật cung cấp

Ban biên tập trân trọng cảm ơn người bệnh, gia đình người bệnh và đồng nghiệp đã hỗ trợ để hoàn thành ấn phẩm này!

Vui lòng liên hệ với tác giả khi đăng tải các bài viết trong ấn phẩm.

CÁC ẢN PHẨM PHÁT HÀNH NHÂN NGÀY THẾ GIỚI PHÒNG CHỐNG UNG THƯ (04/02)

Mời Quý vị quét mã QR tại đây để đọc các ấn phẩm trên

Tổng đài đặt lịch hẹn
khám bệnh theo yêu cầu:

1900 96 96 70

Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

Địa chỉ: Phố Phạm Văn Bạch, quận Cầu Giấy, TP. Hà Nội

Các kênh Truyền thông - Giáo dục sức khỏe

- > Website: www.vienhuyethoc.vn
- > Facebook: www.facebook.com/vienhuyethoc
- > Youtube: www.youtube.com/c/vienhuyethoctruyenmautw
- > Instagram: www.instagram.com/vienhuyethoc_truyenmautw
- > TikTok: tiktok.com/@hienmau_vienhuyethoc
- > Zalo: zalo.me/hienmau

Phòng Truyền thông - Giáo dục sức khỏe rất mong được đón nhận những chia sẻ, tâm sự của người bệnh và người nhà người bệnh qua các kênh truyền thông trên hoặc theo địa chỉ email: truyenthong.nihbt@gmail.com

Địa chỉ tư vấn, hỗ trợ người bệnh về tâm lý - xã hội

- > Phòng Công tác xã hội, P907, tầng 9, nhà H, Viện Huyết học - Truyền máu TW
- > Điện thoại: (024) 3833 0088

Các điểm hiến máu cố định và xét nghiệm ngoại Viện (tại Hà Nội):

- > Số 26, Lương Ngọc Quyến, quận Hoàn Kiếm
- > Số 132, Quan Nhân, quận Thanh Xuân
- > Số 10, Ngõ 122, Đường Láng, quận Đống Đa
- > Số 78, Nguyễn Trường Tộ, quận Ba Đình
- > Điểm hiến máu BV Đa khoa Nông nghiệp (Km13+500, Quốc lộ 1A, Ngọc Hồi, Thanh Trì).